

35- Truyện Thái Tử Con Của Vua Phạm Ma Cầu Pháp

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả tên là Tu-đạt, người bản tính nhân hậu, hiền lành, có tâm kính tin Tam bảo. Hằng ngày trưởng giả đến tăng phòng, tinh xá để quét dọn chùa tháp.

Một hôm, trưởng giả có việc cần phải đi, không ở lại quét dọn chùa tháp được.

Lúc ấy Đức Thế Tôn dẫn đầu các vị Đại Mục-liên, Xá-lợi-phất và Đại Ca-diếp... vào tháp để quét dọn. Quét dọn xong, các Tỳ-kheo ngồi sang một bên, Đức Phật liền giảng nói về năm công đức của việc dọn quét chùa tháp là:

1. Dứt bỏ sự nhơ bẩn trong tâm.
2. Cũng dọn dẹp nhơ bẩn bên ngoài.
3. Dứt trừ tâm kiêu mạn.
4. Điều phục tâm mình.
5. Làm tăng trưởng công đức và được sinh về cõi lành.

Công việc hoàn tất, trở về, vào tịnh xá, Tu-đạt nghe Đức Phật giảng nói cho các Tỳ-kheo về công đức có được do việc quét dọn. Trưởng giả vui mừng, bước ra bạch Phật:

–Nay, con được nghe Phật giảng nói về năm công đức của việc quét dọn này, tại chỗ con đi như thấy bậc Hiền thánh ở trước mặt vậy.

Lúc ấy Thế Tôn bảo Tu-đạt:

–Tất cả pháp lành mà Ta yêu kính cũng như vậy. Giờ đây, ông hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, tại nước Ba-la-nại, vị vua nước ấy tên là Phạm-ma-đạt-đa. Phạm-ma-đạt-đa cai trị nhân dân bằng chánh pháp. Đời sống nhân dân sung túc an vui cô cùng.

Bấy giờ, phu nhân của vua biết mình có thai, tự nhiên trên đầu có một lọng báu, lúc nào cũng theo che chở phu nhân. Sau đó, vua mời thầy xem tướng để xem tướng phu nhân. Thầy tướng xem xong bảo: “Đứa trẻ này sinh ra có phước đức lớn và sẽ đi khắp nơi để tìm cầu chánh pháp.”

Sau mười tháng mang thai, phu nhân sinh ra một thái tử tướng mạo khôi ngô đẹp đẽ, trên đời ít có. Nhân đó cha mẹ đặt tên là Cầu Pháp.

Thái tử lớn dần, tâm ưa thích đạo pháp. Thái tử lại cho người mang châu báu, đi khắp nơi để cầu pháp. Nhưng rốt cuộc cũng không được, thái tử sinh ra buồn rầu khóc lóc, không thể yên lòng. Tâm chân thành của thái tử cảm ứng làm rung chuyển cung điện trời Đế Thích.

Lúc ấy trời Đế Thích suy nghĩ: “Có việc gì khiến cung điện của ta bị dao động như vậy?”

Đế Thích liền quán sát thấy thái tử con vua, vì cầu pháp chưa đạt sở nguyện, nên buồn rầu khóc lóc, mà cảm ứng đến cung điện của mình, làm cho bị rung chuyển như thế. Đế Thích liền nghĩ: “Ta phải đến đó thử xem thiện tâm của thái tử hư thật thế nào”.

Đế Thích liền hóa thân thành một vị Bà-la-môn, đến cửa hoàng cung nói:

–Ta có pháp mầu, ai muốn nghe, ta sẽ nói cho.

Thái tử nghe sứ giả nói, vui mừng khôn xiết, liền ra ngoài đón rước. Thái tử đành lễ dưới chân Bà-la-môn, dẫn lên điện, nhắc chiếc ghế thật đẹp mời Bà-la-môn ngồi,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

chấp tay thưa rằng:

–Cúi mong Đại sư từ bi thương xót, giảng nói pháp mầu cho tôi nghe.

Bà-la-môn đáp:

–Học pháp rất khó, phải theo thầy lâu ngày mới đạt được. Nay, muốn nghe một cách vô điều kiện thì không thể được.

Thái tử thưa:

–Đại sư cần gì, xin cứ dạy bảo. Ngay cả vợ con của tôi, voi ngựa, châu báu, tất cả đều có đủ, tôi sẽ cung cấp cho Đại sư, không hề tiếc rẻ.

Bà-la-môn nói:

–Những thứ thái tử vừa kể, ta đều không cần. Bây giờ nếu thái tử đào một cái hố lớn mười trượng, dưới hố đốt đầy lửa rồi nhảy xuống hố, ta sẽ nói pháp cho nghe.

Nghe Bà-la-môn nói, thái tử rất vui mừng liền đào một cái hố lớn và đốt đầy lửa. Khi thái tử định nhảy xuống hố thì phu nhân, nhà vua và các quan liền chạy đến ôm chầm lấy thái tử và khuyên can thái tử đừng làm như vậy. Họ nói với Bà-la-môn:

–Cúi mong Đại sư từ bi thương xót, vì chúng tôi đừng để thái tử phải nhảy xuống hố lửa. Nếu Đại sư cần gì như quốc thành, châu báu và vợ con chúng tôi đều cung cấp cho ngài.

Bà-la-môn nói:

–Ta không ép buộc, tùy ý thái tử. Nếu làm được như vậy, ta mới nói pháp cho nghe.

Khi Bà-la-môn nói, thái tử thưa:

–Trong nhiều kiếp, ta đã bỏ mất thân mạng một cách luống uổng, nhưng chưa từng có người nào định nói pháp mầu như vậy cho ta nghe.

Nói xong, thái tử định nhảy xuống hố.

Lúc ấy phu nhân của vua và các biết được tâm chí thành nhất định nhảy xuống hố của thái tử, liền sai người cỡi một thớt voi rất nhanh, để thông cáo cho tất cả các quan trong khắp cõi Diêm-phù để hãy mau tụ họp về chỗ của thái tử. Đến nơi, họ chấp tay can ngăn:

–Thái tử hãy vì chúng tôi, xin đừng nhảy xuống hố. Thái tử chỉ vì một người, mà bỏ đi tất cả sao?

Thái tử đáp:

–Trong vô số kiếp sinh tử, có khi ta đọa địa ngục, có lúc làm súc sinh, có lúc làm ngựa quỳ, sát hại lẫn nhau, hoặc bị thiêu đốt, hoặc bị nung nấu, chịu đói khát khổ, chỉ trong một ngày cũng không sao nói hết sự đau khổ, thân mạng bị bỏ đi một cách luống uổng, không hề có lợi ích cho chánh pháp. Vậy các người sao còn ngăn cản Ta, dùng thân hôi thối này để cầu đạo Bồ-đề vô thượng. Ta phải bỏ thân này, thệ cứu vớt chúng sinh thoát ra khỏi biển sinh tử.

Nói xong, thái tử quyết định gieo mình xuống hố, nhưng thưa Bà-la-môn rằng:

–Cúi xin Đại sư hãy nói pháp cho tôi nghe trước, nếu chết thì không được nghe pháp.

Lúc ấy Bà-la-môn liền nói kệ:

*Thường hành tâm Từ bi
Dứt bỏ tâm sân hận
Đại bi thương chúng sinh
Thương xót mà lệ rơi.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Người thực hành Đại bi
Đồng pháp, ta chứng được
Cứu giúp các chúng sinh
Mới là hạnh Bồ-tát.*

Thái tử nghe kệ, vui mừng khôn xiết, liền gieo mình xuống hầm lửa, hầm lửa liền biến thành ao sen và thái tử ngồi trên sen. Mặt đất rung chuyển, các thứ hoa trên trời tuôn xuống như mưa, ngập lên tới gối thái tử.

Bấy giờ Bà-la-môn hoàn lại thân Đế Thích, khen thái tử rằng:

–Nay, thái tử nhảy vào lửa, chỉ vì một bài kệ, mà không tiếc thân mạng, là để cầu điều gì?

Thái tử đáp:

–Tôi cầu đại đạo Bồ-đề vô thượng, để cứu vớt chúng ra khỏi biển sinh tử.

Đế Thích nghe thái tử nói vậy, ngợi khen là việc chưa từng có. Sau đó, Đế Thích trở về Thiên cung.

Vua Phạm-ma và các quan thấy thái tử có những điều rất kỳ lạ đặc biệt, cũng khen là việc chưa từng. Ai nấy đều vui mừng, cùng nhau đưa thái tử trở về hoàng cung.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vua Phạm-ma lúc bấy giờ nay chính là vua Tịnh Phạn; còn người mẹ lúc ấy nay là phu nhân Ma-da và thái tử bây giờ là Ta.

Sau khi Đức Phật nói về việc cầu pháp này, có vị chứng quả Tu-đà-hoàn, có vị chứng quả Tư-đà-hàm, có vị chứng quả A-na-hàm, có vị chứng quả A-la-hán, có người phát tâm Bích-chi-phật và có người phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M